

Şahit Tuttum Kaderi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Aralık 2017

Öfkeli tanığını ömrün lav ediyorum.
İçimde büyüyen kümede
Durgun varlığın kıblesinde
Farklı bir huzme
Yine aldatılmışlığın çatı arası.

Öbeklerinde cümleten
Zarfların himayesinde
Kim olduğumu bilmeden
Pişekâr gölgemde davudi sesi elemin
Sitemin değil de sistemin yüz karası bir eylem
Yine çatık kaşlarımda rötuşladığım
Atık benliğim hezimete dokunurken
Üstün körü
Bir sivilce misali
İçimde demlenen.

Şahit tuttum kaderi:
Gelmedi.
Sevda bildim sesini
Duymadım oysa.
Kara bildim gündüzü
Akmadı nasılsa yüreğin kiri
Aldattım kendimi gün ve gece;
Derledim kendimce meylettiğimi.

Aksıran bir zaman/mış
Yorgunluk kadar kıvılcım yüklü.
Aksayan bir tümceymiş
Aksimden uzanan
Aslında aksi duyguların tefsiri
Yine denk bildiğim matem
Hem de ne için?
Bunca özleme binaen
Bunca yükü tehir ettiğim...

Kelam da yitik benim gibi,
Ezelden yansam da etmem belli
Kanıksadığıma delalet
Yine ömrün telakkisi
Aşka hitap ettiğim hangi ara
Görmeyi unuttum seni?

Kır saçlarında hezeyanın
Ak alınımda dünden uzanan seyrin
Sevi dilinde olsa da tek dileđim
Bir makberi bir de seni son bildim.

Hicabın arka odasıyım,
Yalanın yüz karası
Dođrularımla vursunlar beni
Aslında kendime dođrulttuđum değil mi
Şiirin tetiđi?

Damlarken hüznün makamında ardıç yüreğim
Kanarken kelamın piri
Olmayı asla bilemedim.
Gördüđüm kadarıyla insanım,
Sevdiđime kâiniyim de iyi kötü
Bir de meylettiđim hüznü unutsam
Günün biri.